

Sygn. akt II Cz 152/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2013 r. w Świdnicy na posiedzeniu

niejawnym zażalenia strony pozwanej (...)Spółki Akcyjnej w W. na postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 11 stycznia 2013r., sygn. akt I C 436/10,

w sprawie z powództwa N. I.

o zapłatę 16.000 zł

p o s t a n a w i a:

I. **uchylić zaskarżone postanowienie,**

II. **zasądzić od powódki na rzecz strony pozwanej 90 zł kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy z urzędu, na podstawie art. 350 § 1 i 2 kpc, sprostował oczywisty błąd rachunkowy popełniony w wyroku z dnia 10 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I C 436/10, w ten sposób, że w pkt. III wyroku w miejsce kwoty „2 100 zł” wpisał kwotę „1 664,98 zł”.

Sąd wskazał, że różnica kwoty 2 114,88 zł (tj. 2 417 zł /koszty zastępstwa poniesione przez pozwaną/ x 87,5% /procent wygrania sprawy/ z kwotą 449,90 zł

(3 599,20 /koszty procesu poniesione przez powódkę/ x 12,5% /procent wygrania sprawy/ wynosi 1 664,98 zł.

W zażaleniu na powyższe postanowienie strona pozwana, wnosząc o jego uchylenie, zarzuciła naruszenie przepisu art. 350 § 1 kpc poprzez jego niezasadne zastosowanie.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie podlegało uwzględnieniu. Sprostowanie orzeczenia może mieć miejsce wówczas, gdy w orzeczeniu tym zaszły niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki (art. 350 § 1 kpc). Nie jest zaś dopuszczalne sprostowanie orzeczenia, które prowadziłoby do odmiennego rozstrzygnięcia sprawy. Instytucja sprostowania orzeczenia nie może więc zmierzać do zmiany rozstrzygnięcia zawartego w orzeczeniu, przy czym zmiana ta nie może nastąpić ani pod względem ilościowym, ani jakościowym. Oznacza to, że w drodze sprostowania nie może ulec zmianie ani przedmiot, ani zakres rozstrzygnięcia sprawy przez sąd. Natomiast powinna być usunięta zniekształcająca to rozstrzygnięcie oczywista niedokładność albo inna oczywista omyłka, a zwłaszcza błąd pisarski lub rachunkowy. Ta niedokładność lub omyłka ma być jednak oczywista, tzn. powinna być natychmiast rozpoznawalna i wynikać jednoznacznie z treści orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r. I CZ 60/00, Wyd. LEX nr 1219824). O takiej oczywistej omyłce w rozpoznawanej sprawie nie może być zaś mowy. Sąd Rejonowy w żaden sposób nie wyjaśnił bowiem, skąd wzięła się zasądzona pierwotnie na rzecz strony pozwanej tytułem kosztów procesu kwota 2100 zł. Ograniczył się jedynie do wyliczenia przedmiotowych kosztów, na tej zaś podstawie nie sposób stwierdzić, czy błąd, jakiego się dopuścił, był błędem podlegającym sprostowaniu w

trybie art. 350 kpc. Jak się zaś wydaje, obliczenie kosztów procesu w kwocie 2.100 zł. było wynikiem nie oczywistego błędu rachunkowego, a uwzględnienia jedynie kosztów wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej, w wysokości proporcjonalnej do zakresu w jakim wygrał on sprawę ($2400 \text{ zł.} \times 87,5\% = 2.100 \text{ zł.}$), a zatem bez uwzględnienia po stronie pozwanej kosztów opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. oraz kosztów poniesionych przez powódkę w proporcji, w jakiej utrzymała się ona ze swoim żądaniem (w 12,5%). Zatem w orzeczeniu o kosztach procesu zaszła omyłka, polegająca na pominięciu określonych pozycji składających się na te koszty, pominięcie natomiast w sentencji orzeczenia niektórych pozycji roszczeń strony może być przedmiotem zaskarżenia, nie może zaś służyć za przesłankę sprostowania tego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 1967 r., II CZ 48/67, OSNC 1968/1/10).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, oddalił zażalenie, a o kosztach postępowania zażaleniowego orzekł na podstawie przepisu art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc i art. 397 § 2 kpc.